

muligt. Jeg skal søge at sætte i Galop, — i presto vilde rimeligvis Repræsentanten fra Randers (Mortensen) kalde det. Til ham vil jeg ganske en passant rette en Henstilling, og det er den, at før han — hvad skal jeg sige — berigtiger et saa erfarent Medlem som det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) med Brugen af fremmede Ord, skulde han gaa hen og slaa op i et fortræffeligt Værk, vi have, der hedder Meyers Fremmedordbog, saa vil han se, at den Maade, hvorpaa det ærede Medlem fra Ringkøbing har anvendt Ordet *Tempi*, er fuldstændig korrekt, og at det ærede Medlem ikke trænger til Vejledning af det ærede Medlem fra Randers.

Det paahviler mig at tale om Lods-sagen. Det er maaske et for Forsamlingen uinteressant Emne, men det har sin Berettigelse her i dette Ting. Lodsvirksomhed her i Landet foregaar paa den Maade, at de forskellige Lodserier have Ret og Pligt til Lodsning paa visse Distrikter. Jeg kan henholde mig til, hvad det ærede Medlem fra Valby (Hyller) har sagt om de uretfærdige Forhold paa dette Omraade. Uretfærdigheden bestaar i, at Lodsstyrelsen nu har fundet paa at ville omlægge den Fordeling af Arbejdet, af Retten og Pligten, som har eksisteret i en lang Aarrække, ad administrativ Vej. Grunden er blandt andet den, at man finder, at Lodserne i Nyborg tjene for meget. Dette Lodseri har i tidligere Aar været saa langt nede, at Lodser derovre tjente omtrent 600 Kr. om Aaret. Man betænke, at det er Folk, der skulle være til Tjeneste Nat og Dag i hvilket som helst Vejr, undertiden maa møde Skibene nede ved Albu, undertiden højt oppe i Kattgat. Nu har den Færdsel af russiske Skibe gennem Store Bælt, der har været under og efter den russisk-japanske Krig i Forbindelse med en væsentlig Forøgelse af Lodsafgiften, medført, at Nyborg-Lodserne have haft mere end før i aarlig Indtægt. Deraf tager man Anledning til at foreslaa en Ændring af Lodsdistrikterne — der er en anden Anledning, maaske den vigtigste, som jeg skal nævne senere, men denne er en af de officielle Anledninger —, idet man dog tillige siger, at Søfartsministeriet har ønsket Omlægningen. Jeg har søgt Oplysning hos den højtærede Minister, og han har oplyst mig om, at det er fra Lodsbestyrelsen, man i Søfartsministeriet har faaet Forespørgsel om en ny Ordning, og at man dertil har svaret, at man i og for sig ikke kunde se, at den var paakrævet, men at man i Betragtning af de og de Om-

stændigheder har kunnet tiltræde det. Det er dog noget helt andet end det, der var officielt fremme. Men i alt Fald, ud fra den Betragtning vil man lave en Ændring, som bærer den Risiko i sig for Lodserne i Nyborg, at de ville gaa fuldstændig ud af Sagaen, saa at de faa lidet eller intet at leve af. For at foretage denne Ændring skal der efter min Mening være meget vigtige Grunde, og de findes ikke.

Inden jeg gaar videre, skal jeg, for at man ikke skal tro, at disse Lodser ovre ved Nyborg ere Folk, der ville tjene saa meget som muligt, oplyse, at disse Mænd netop ønske en Nedsættelse af de Takster, der i 1905 formentlig ere blevne satte for højt for Bæltlodseriet. Det højtærede Tings Medlemmer vide maaske ikke, hvad Lods-pengene dreje sig om. Jeg skal da oplyse, at alene Lodsningen af en stor Damper, saaledes som det skete forleden. Dag med en Trælastdamper fra Albu til Fornæs oppe i Nærheden af Grenaa, koster omtrent 600 Kr. Det er ikke underligt, at et saadant Beløb tæller med, naar Skibet skal tænke paa, om det skal gaa igennem de danske Farvande eller gennem Kielerkanalen, eller om det skal løbe den Risiko at gaa gennem de danske Farvande uden at betale Lods. Af denne Grund ønsker vore Lodser Lodstaksten for Bæltlodningen nedsat. Jeg vil bede den højtærede Marine-minister om, at vi maa komme ud den Vej i Stedet for at lave om paa Fordelingen af Distrikterne, navnlig da det, det drejer sig om, mærkværdigt nok er, at Lodsstyrelsen, jeg havde nær sagt med Djævelens Vold og Magt, vil have Helsingør Lodseri tillagt en Ret til at lodse i Store Bælt og ikke blot en Ret, men en Eneret til visse Lodsninger.

Jeg er lige ved at sige, at det er ganske mod de naturlige Forhold, at Lodseriet i Helsingør skal have Eneret paa visse Lodsninger ned gennem Store Bælt. Oven i Købet ere de Betingelser, der ere stillede op — jeg vil nødig bruge stærke Ord — saa urimelige, at der kunde og maatte blive et Kapløb mellem Frederikshavns, Nyborgs og Helsingørs Lodser for at faa Rhedere og Skibsførere til at sige, at de ad Tilbagevejen fra Østersøen ville gaa en anden Vej end gennem Store Bælt. Sagen er, at Helsingør skulde have Eneret paa Lodsningen af Skibe, der gaa ned gennem Store Bælt, men ikke ville gaa den Vej tilbage. Forholdet er saaledes, hvad dette Tings Medlemmer ville forstaa, selv om de ikke have med Søfart at gøre, at naar et Skib gaar ned til Østersøen, ved det ikke, hvilken Vej